

Doi cocoși

Mihai Manolescu

Doi cocoși se iau la sfadă
În ogradă la bunici,
Hotărâți fiind să vadă
Care va cânta pe-aici.

Fiindcă, vezi, în astă curte
N-or rămâne amândoi,
Chiar de sunt găini mai multe
Și-ar mai fi și loc apoi.

Spune unul, mândru tare,
Că penaj așa perfect
Nu există-n lumea mare,
Precum vezi la el pe piept.

Celălalt, privindu-i creasta,
Râde-n cioc cu ironie
Și îi zice: "Chesia asta,
Ți s-a cam pleoștit, bădie."

"Cine s-a găsit să-mi spună,
Mie, c-aș avea defecte...
Știi că e mai mult de-o lună
De când note imperfecte

S-au tot auzit în zori,
Fiindcă m-ai rugat pe mine,
Chiar dacă mă trec fiori,
Să te las să cânti pe tine?"

"Poate că mai dau rateuri
Și mă-ncurc în note-nalte,
Însă cânt la matineuri
Doar la orele exacte,

Nu ca tine, alandala,
Când la patru, când la cinci,
Căci la ceasuri, socoteala,
O cam lași pentru amici."

"Vrei să-mi ții acuma predici?
Chiar nu știu de ce te-ascult.
Nici să calci nu știi. Te-mpiedici

Tot în pinteni, cam de mult."

"Tu vorbești de bătrânețe,
Cum c-ar fi-nceput să-mi vie?
Află-atuncea cu franchețe:
Nu ești bun nici de piftie!"

Se aprind, se-aruncă-n luptă
Și se-ncaieră serios,
De rămân cu creasta ruptă
Și întinși, complet, pe jos.

Cam așa e și în viață
Când nu vrei să câți în doi:
Se întâmplă ca să piardă,
Mai adesea, amândoi.